

EUGENIA POPESCU

CONFESIUNI

**Editura UNIVERSITARIA
CRAIOVA, 2014**

Copyright © 2014 Editura Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU, EUGENIA

Confesiuni / Eugenia Popescu. - Craiova : Universitaria,
2014

ISBN 978-606-14-0797-2

821.135.1-34

Tehnoredactare și copertă: ANTONIE MIHAIL

CUVÂNT INTRODUCȚIV

Viața mea se confundă până la un punct cu cele găsite în această carte. Cele ce veți citi se bazează pe evenimente trăite. Personajele toate au existat, unele figurează însă cu niște denumiri împrumutate, care se apropie sau nu de realitate. Unele nici nu mai există.

Hotărârea de a arăta nuanțele de incorectitudine și cinism m-a determinat să încep cu cele mai tandre momente din viață și să le filtrez. Tabloul societății surprins în această carte este cel al anilor menționați, arătând o frescă ce cuprinde efecte economice și sociale. Atât planul politic, cât și cel social-economic, au influențat viața și evenimentele ce s-au desfășurat în jurul meu. Le-am gustat și le-am trăit pe toate, încercând să acopăr și să maschez unele situații.

Stilurile de povestire sunt câteodată excesiv de sentimentale, dar am fost stăpânită de sentimente pe care le-am trăit.

Am încercat să găsesc o denumire adecvată acestei povestiri care este mai mult tristă. Pentru că prin caracterul ei de confesiune devine monotonă, pare poate lipsită de interes. Pentru cei care au răbdare și reușesc să citească și să trăiască puțin, cât de cât, tot ce s-a întâmplat într-o viață păcălită, povestirea devine o lecție, ferindu-i pe cei care întâmpină asemenea situații de gustul amar al unor încercări asemănătoare. La început, m-am gândit să denumesc această povestire „Turnul de sticlă”, condusă de ideea lansată de omul iubit că doresc să îl sechestrez numai pentru mine într-un turn de sticlă. Am căutat și alte variante, oscilând în a o alege pe cea mai potrivită. Astfel mi s-a părut că titlul de „Cronică sentimentală” ar fi cel mai potrivit. Era de fapt, ce-i drept, până la un punct, o cronică, dar se întrerupea brusc, din cauze bine văzute în conținut. Ulterior, m-am gândit că cel mai nimerit ar fi să se cheme „Trădare”. Aceasta era ca o concluzie ce se desprinde din tot cuprinsul, dar mai ales din final, din scrisorile pe care i le-am adresat celui drag. În cele din urmă, am optat pentru denumirea de „Confesiuni” pentru că, de fapt, povestea vieții mele este ca o confesare în fața cititorilor.

CAPITOLUL I

O ÎNTÂMPILARE BANALĂ

Învelită în pledul moale, cuprinsă de o stare de moleșeală ce o cufunda în adâncuri, în care se pierdea, ghemuită pentru un somn pe care îl dorea, pentru că nu dormise toată noaptea, Mia ațipea și iar se trezea. I se părea că cineva umblă pe sus, la etajul doi, unde nu locuia nimeni. Strângea pleoapele, o mai fura somnul și iar se trezea când ceva trosnea de parcă s-ar fi rupt. Minute în șir, cu ochii pironiți în tavan, se întreba: oare ce a pocnit: șifonierul, parchetul, un scaun? Sau poate cineva s-a împiedicat și a răsturnat ceva? Își dădea apoi seama că nu avea cine umbla pentru că era singură în toată casa. A mai închis iar un ochi, dar nu, nu era posibil să poată dormi. Acuma altceva nu o lăsa. În stradă, la fereastra dormitorului ei, se oprise o mașină. La încercarea de a ambreia, unul din mecanisme, neascultător sau rău-voitor cu șoferul sau cu somnul ei, nu cupla. Hââr, hâr, hâr, psâ și iar hââr, hâr, psâ și apoi puțină liniște. După un timp, iar se repeta hârâiala. Mia simțea că s-a terminat cu somnul. „Ar fi bine dacă m-aș uita la ceas”, gândea ea. „Nu, nu mă uit, poate mai dorm puțin. Dar dacă adorm tocmai când, de fapt, trebuie să mă scol?”.

Acestui gând nu i-a mai răspuns. A sărit din pat, și-a căutat papucii cu piciorul și, îmbrăcându-și halatul din mers, a intrat în bucătărie. A pus să fiarbă apa pentru cafea și s-a uitat la ceas. Era cinci dimineața. A intrat în baie și s-a privit în oglinda de deasupra chiuvetei. Avea ochii încercânați. A căscat și printr-o expirație puternică a eliminat o parte din nesomn. Dușul cald, mai mult rece, a înviorat-o și, după ce și-a băut cafeaua, a plecat la serviciu. Era foarte devreme, dar și-a făcut socoteala că va putea intra la director care venea cu o oră înaintea tuturor. Voia să-i prezinte un proiect prin care se propunea înființarea unei secții mari pe lângă o întreprindere. Nu erau necesare investiții. Se redistribuiau spații, se foloseau mașini preluate de la industria locală și materia primă pentru producție se asigura din deșeuri. Era foarte necesară

dezvoltare producției bunurilor de larg consum. După perioada când toată lumea s-a ocupat numai de industria mare, a urmat o lipsă a bunurilor de larg consum. Se pierduse din vedere faptul că oamenii nu aveau nevoie numai de motoare, pompe, rulmenți, mașini agricole, ci și de găleți, cazmale, tirbușoane sau chiar și de cuiele pentru potcoave.

Cu hârtiile strânse într-un dosar, a bătut la ușa „șefului”. Secretara nu venise încă și Mia a intrat neanunțată. A fost surprinsă văzând că „șeful” nu era singur. Ion, colegul ei, venise și el mai devreme și se pregătea să spună o glumă. O auzise cu o seară mai înainte, îi plăcuse și de frică să nu o uite, se prezentase în zori să o spună. De fapt, aceasta era una din slăbiciunile lui. Era cazul sau nu, erau oamenii ocupați cu câte o lucrare, concentrați, citind sau gândind, el nu renunța să le strecoare câte un banc. Glumițele lui picau câteodată bine, dar alteori nu. Mia chiar i-a spus odată:

– Caută momentul când vrei să spui bancurile. Au mai mult haz dacă se leagă de ceva, dacă se referă la o situație. Atunci pot fi ca o învățătură, ca morala într-o fabulă.

– Tu prea te gândești la toate. Și, când vrei să spui o glumă, trebuie să reflectezi, i-a răspuns atunci Ion.

Dându-și seama de situație și știind că Ion nu va renunța la bancul lui, Mia și-a strâns dosarul la piept și a vrut să plece.

– Stai, că îi spun „ceva” lui „șefu” și plec eu. Văd că tu ai venit cu treabă, a intervenit Ion.

Directorul se uita pe deasupra ochelarilor când la Mia, când la el. Fuseseră colegi de facultate. Îi adusese să-și întărească rândurile cu forțe bărbătești. „Îmi este greu să vă trimit pe teren”, le spunea el femeilor din colectiv. „Văd eu la nevasta mea câte responsabilități au femeile. Ne trebuie un om și pentru teren”. Așa îl prezentase directorul pe Ion. Dar, în mod obișnuit, un nou venit într-un colectiv era privit cu suspiciune. Toți se întrebau: „cine l-a adus, al cui om este, ce hram poartă?”. După o perioadă, lumea se obișnuia, uita că un străin a intrat în grup, noul venit se încadra în uzanțele colectivului, contribuind și el cu câte ceva, se suda și, astfel, suspiciunea se retrăgea, așteptând un nou venit.

Până la venirea lui Ion, toată lumea îi spunea directorului, când se vorbea despre el, „tovul”. Ion i-a spus „șefu” și „șefu” a rămas

pentru toți. Ion era isteț, dar numai când voia. Era puțin cam comod și obișnuia să spună: „să muncească și șefii, nu numai pălmași”. Directorul o lua în glumă, având în vedere atât faptul că el era un om delicat, cât și amintirile care îi legau din timpul studenției. Îi răspundea totuși, câteodată, referindu-se la pălmași: „muncesc până ajung și ei șefi”.

Ion, fără să renunțe la bancul pe care voia să-l spună, a început:

– Trei copii vorbeau despre tăticii lor: „tăticul meu a mutat un munte”, a spus primul. „Al meu a mutat doi munți, am să-l întreb eu cum îi cheamă pe munții aceia”, a zis al doilea, venind cu argumentul că va aduce și identitatea munților care l-au făcut pe tatăl lui un viteaz. Cel de-al treilea, privindu-i nedumerit, i-a întrebat: „de ce a trebuit să-i mute ei, nu aveau fiecare câte un adjunct?”.

A fost un moment de pauză stânjenitoare, Ion a râs și a vrut să repare ceva:

– Mă faci adjunct, șefu’? A urmat iar o pauză, fără să se știe ce va urma. Ba nu, Ion știa că mai are un banc de spus. Nu putea și nu voia să renunțe.

– Și acum repede, mai am una de spus și plec: „Ai săvârșit șapte infracțiuni până acum, așa este?”, a întrebat judecătorul. „Da.” „Și de ce sub un nume fals?” „Pentru ca să nu-mi murdăresc numele”.

Ion a terminat. Directorul a rămas gânditor. Desigur, nu îi era gândul la infractor. Mai degrabă, bancul cu munții i se lipise undeva. Gândea la ce a spus Ion și poate se întreba: „el mută sau nu munții, are nevoie sau nu de un adjunct?”.

În acest timp, s-a deschis ușa și secretara i-a făcut semn lui Mia să ridice receptorul. Ea a trecut lângă măsuța cu telefonul, ridicând din umeri a mirare. A ascultat, s-a rezemat de zid, a pus receptorul jos și a rămas înmărmurită.

Directorul și Ion se uitau la ea și așteptau să spună ceva.

– Trebuie să plec acasă. Era vecina mea de apartament, mi-a spus că au fost sparte boxele de la subsol. Au chemat miliția.

Mia și-a strâns dosarul și s-a îndreptat spre ușă, dar a reținut-o râsul prostesc al lui Ion.

– De data aceasta, bancul meu s-a potrivit unei situații. Să fii atentă pe ce nume a lucrat infractorul la boxele voastre!

Mia s-a uitat la el și i-a venit și ei să râdă. Poanta acesta a fost mai

bună decât toate bancurile pe care le spusese Ion.

Drumul până acasă l-a făcut mai repede decât în alte dăți. Mergând, mai mult fugind, tot frământa o întrebare: cine o fi făcut și de ce? O fi fost un flămând? Ea nu ținea alimente în boxă, dar făptașul nu avea de unde să știe ce ținea fiecare în subsolul mai bine sau mai puțin bine încuiat. Mia se mai întreba dacă a fost vreo legătură între neliniștea ei din noaptea trecută și această întâmplare. Dar mașina care a hârâit în stradă o fi avut vreun rol?

Când a ajuns, toți vecinii erau jos. Comentariile erau diverse. Unii erau afectați că le fusese furat usturoiul cumpărat pentru cârnații ce urmau să fie făcuți de Crăciun, fără să dea importanță faptului că le fusese stricată bunătatea de ușă. Mia a găsit în fața ușii ei, care fusese forțată și ruptă, bețe de chibrituri și resturi de lemn. În boxă, lipite de rafturi, erau resturi de lumânări cu care se luminaseră. Mia se gândea: „Înapoiți răufăcători. De ce nu au aprins lumina? Poate ca, să nu fie văzuți? Dar în secolul vitezei și la meseria lor, fără lanternă, cu lumânarea?” Gândul că s-ar mai fi putut întâmpla și altă nenorocire a cutremurat-o. După felul cum au lucrat, nu era imposibilă iscarea unui incendiu.

Mia a făcut o privire în jur. Niște borcane cu gem, făcute cu niște ani în urmă, fuseseră maltratate. Celofanele erau rupte și, pentru că nu putuseră pătrunde în conținutul întărit și zaharisit de vreme, fuseseră abandonate. Pe raftul din mijloc erau niște sticle cu vin. Și ele stăteau demult neclintite. Nu mai avea cine să le bea. Răufăcătorii au reușit să scoată dopurile la câteva. Poate că au gustat vinul dar, pentru că nu le-a fost pe plac, au stropit cu el pe jos. Un scaun cu un picior rupt era răsturnat. Probabil au vrut să se urce pe el. În rest, nimic. Totul rămăsese la locul lui.

Ofițerul de miliție, care venise să constate spargerea, a cerut tuturor locatarilor câte o declarație în care să fie menționate pagubele. Le-a strâns frumos pe toate, le-a împăturit, le-a pus în porthartul pe care îl purta pe umăr și i-a asigurat pe toți că vor fi anunțați când va fi prins infractorul. Mia a zâmbit fără optimism, știind că sunt nenumărate asemenea cazuri... nerezolvate.

Trecuseră câteva luni de la întâmplarea cu boxele. Mia adusese un tâmplar care reparase stricăciunile. Pusese o încuietorie solidă și, în plus, o bridă metalică și o clapă pentru a putea încuia și cu un lacăt

chinezesc, singurele lacăte ce se puteau găsi în magazine. În blocul lor, liniștea se instalase și fiecare își vedea de treburile proprii.

Era sfârșitul lui februarie. Se pregăteau zilele „babelor”. O ploaie amestecată cu zăpadă curgea de sus, transformându-se într-o mocirlă nesuferită. Înotând prin zloata umedă, Mia venea acasă. Ca de obicei, la intrare și-a scuturat bine picioarele și s-a oprit la cutia de scrisori. Căuta zilnic în cutie. Presa o primea la serviciu, dar ea căuta o scrisoare, poate un răspuns la scrisorile gândite de ea, dar nescrise. Spera să primească un semn al cererii de iertare care să o ajute să ajungă la împăcarea cu sine. În fiecare zi căuta, dar nu găsea nimic. În această căutare se ascundea dorința sau speranța de a se schimba ceva. De data aceasta, în cutie se zărea ceva. A băgat repede cheia și a găsit o hârtie pe care a început să o citească înainte de a încuia cutia. Era o citație: „în baza reclamației dvs. din luna octombrie..., prin care... sunteți convocată, în calitate de reclamantă, pe data de douăzeci și doi martie..., în sala..., pentru a vă formula....”

La început nu prea era lămurită despre ce era vorba. Urcând scara, s-a întâlnit cu un vecin care i-a spus triumfător: „a fost prins cel care a spart boxele”.

Toată lumea primise câte o citație. Mia aproape că uitase de întâmplarea aceea.

În viața fiecărui om există un calendar de date care se succed în ordinea scurgerii timpului. Ele comemorează laolaltă amintiri care evocă atât bucuriile mari sau mici, cât și necazurile mai puțin însemnate sau covârșitoare. Aprecierea bucuriilor sau necazurilor nu o poate face decât cel care se bucură sau suferă din cauza evenimentului respectiv. Mia avea și ea calendarul ei de viață care se opriese însă la douăzeci și doi martie, cu ani în urmă. De atunci, niciun eveniment nu meritase sau nu îndeplinise valoarea necesară înscrierii lui în amintiri. Nu-și mai aniversa ziua de naștere, a logodnei sau a căsătoriei, nici Crăciunul sau Anul Nou. Nu mai participa nici la aniversările altora.

Banala întâmplare a spargerii ușii unei boxe a întors-o în timp. Citația primită pentru data de douăzeci și doi martie a răsturnat toate amintirile, răscolind o viață. Acest om pe care nu îl știa, al cărui nume îi era necunoscut, căruia nu îi făcuse nici bine, dar nici rău, a venit să răvășească și să tulbure liniștea pe care se străduia să arate

că a găsit-o.

În sala completului de judecată intraseră toți cei cărora, într-o noapte de octombrie, le fuseseră sparte ușile boxelor. Între ei era și Mia. Dar..., în aceeași sală, cu ani în urmă, se hotărâse soarta dezbinării unei familii a cărei cronică sentimentală defila acum prin mintea ei.

CAPITOLUL II

PLECAREA

Era în octombrie 1965. Căldura molatecă a soarelui te făcea să uiți în ce lună te aflai. Razele lui cădeau pe haina maronie a covorului de frunze, pe care le făcea când aurii strălucitoare, când arămii, când ruginii cu pete galbene. Dacă astrul dătător de viață pălea numai puțin, covorul de frunze lua înfățișarea tristă a pământului. Mia își plimba picioarele prin frunzele foșnitoare și se gândea dacă este bine că pleacă. Totul era aranjat, dar nu era nicio problemă, se putea renunța în orice moment.

Era vorba de o excursie cu un grup de turiști, de necunoscuți, cu care trebuia să-și împartă timpul, să îi suporte, să vadă și să asculte alături de ei expuneri interesante, deosebite sau fără valoare. Se apropia ziua plecării și ea nu era hotărâtă dacă să plece sau să rămână. Sebastian, soțul ei, nu spunea nici da, nici nu. O lăsase pe ea să decidă, asistând cu indiferență la decizia luată.

Trezind somnul frunzelor pentru ultima dată, Mia s-a decis: va pleca. S-a îndreptat către casă și primul lucru ce a făcut a fost să coboare un geamantan, din debara. De frică să nu se răzgândească, a și început împachetatul lucrurilor. Pentru a avea liniște a mai aruncat o privire asupra proviziilor din frigider, asupra rufelor lăsate și mai ales a cămășilor, a cămășilor albe, cu gulere și manșete impecabile, puse pe umerase, câte una pentru fiecare zi cât va lipsi ea. Restul îi revenea mamei lui Sebastian, care trebuia să respecte regimul alimentar și să aibă grijă de fetița lor.

Plecarea era fixată pentru seara următoare. Însoțitorul de grup fixase locul de întâlnire în Gara de Nord, în fața biroului de bagaje. Mia nu cunoștea din grup decât pe Emi, noua soție a prietenului lui Sebastian.

Cu gândul să înfrunte necunoscutul și cu speranța că, văzând lucruri deosebite și interesante, se va deconecta și va putea să depășească niște praguri ce îi apăreau în cale, Mia a plecat la gară.

Unul câte unul, soseau cei din grup însoțiți de cei ce îi conduceau.